

NYUGAT FELÉ.

Nem visznek többé gögös, büszke primek.
Léptem nyomát
Halk basszusán kíséri mély szekund,
Máglyányi lángja hült parázsra hunyt
Szerelmes rimnek.

Nem visznek többé gögös, büszke színek,
Vér bíborok.
Lelkemnek fénye mélyült, enyhe mályva,
Lehulltak róla elperzselve, mállva
A drága himek.

Nem visznek többé gögös, büszke szárnyak.
Csöndes kis út
Porában lábam földi súlya lép,
S megcsókolom öreg, kolduskezét
Az elmúlásnak.

És ballagok az alkonyat elébe
Szép csendesen,
Vállamon ring egy kék gyermekkoporsó,
Kezemben tisztavízzel töltött korsó
És mondom: jól van, ámen, béke, béke.

CSANÁDY GYÖRGY.

HA NEVETEK . . .

Tul formákon és szavakon
Valóba pereg az öröm —
Ime napfényre kacagom
Az örömöm, az örömöm.
Orcáimon összetöröm
Ki ur e merev falakon,
Rabtartómat, a közönyöm.

Ha komolyarcu-veletek
Kacajommal szembejövök
Megmozdulnak az örömök.
— Jöttem lesik tibennetek
Átorcás fegyelem mögött
S kitörnek a rab örömök
Ha nevetek, ha nevetek. —

SOPHOKLES.

Kézenfogott. A peplos dús redőit
Szoborként hordta. Metrum volt a lépte.
Némán vezérelt, lábam félve mérte
A Labdakidák szirtes temetőit.

Völgy nyílt előttünk. Szent Athén tetőit
Egy szörnyű máglya fénye vonta vérbe
Bíbor-füstjén át — oh jaj — könnybe-vérbe
Borulni láttam Hellász lány mezőit.

Torkom szorult, jéggyöngy testem kiverte
Sok volt szememnek mindezt látnia
De átkarolt ő, Kolomos fia.

Testvérszemével zárt pillám emelte
Magamra nyíltam, lelkem lön a lelke,
Ő intett s szólt ekép: tragédia . . .

Ajtay Miklós.

Eleseft oszlop.

(Novella.)

Annak az évnek szeptemberére volt kitűzve tízéves találkozásunk és nekem kellett szétküldeni hajdani leánypajtásaimnak a géppel irt figyelmeztető leveleket. Mikor a Pap Máriaét aláírtam, továbbkigyóztott a fekete vonal: „Drága Mária. Szeretettel várja el: Mária“.

Helyette édesanyja irt levelet, be is panaszkodta, ki is mentette benne névtestvéremet. Mária nem lesz ott a találkozón, apácának készül egy kolostorban. Ez az egyszerű anyai levél mint messzi dördült váratlan lövés rázott belém. Alvó emlékeimet rázogatók kezétem: a Máriáról szóló üzenetet? Igen, igaz. Emlékszem. Mária katolikus volt, néha kikérezett a szigoruan protestáns intézetből szentmisére. De ugy különben, minden képem, ami róla maradt, az életnek egy-egy sugaras vetítődése lelkem fehéjére. Az első kép a legtisztábban él bennem: ősszel, mikor az intézetbe jött, az én asztalomnál heteskedett. Egy októberi délbén óriási fatálcán almát hozott. Mindkét kézzel tartotta a tálcát. Nehéz két fonata a füle mellől a karjára kuszott és kétfelől, mintha az arany folya a fejejéről, a levegőben bomladozott. Kerek szép arca hamvas volt és az erős emeléstől épen olyan piros, mint a tulgazdag áldás a kezében. Csillogóan piros ajka elnyílt, kicsit gyorsabban lélekzett, különben nem hajolt meg, hanem merőn tartotta magát és Krammeln kisasszony a főasztalnál megjegyezte:

— Diese Pap, aber wirklich reizend.

Tavaszig megtaláltuk egymást, mint két összelelegedő madár. Egy évvel fiatalabb volt nálam és azért „imádkozhatott“; május elsejére ágyamat ibolyagirlándokkal ékítette és éjjel az ibolyák tömjéneztek álmainnak . . . Milyen szép volt, mikor vasárnap délutánokon a parkban összeölelkezve jártunk a hancurozó kicsik között, tavaszi fák szírombaldachinja alatt; vagy összebujtunk titkos kis padunkon. a harangszót lesve, hogy hallatára felugorhassunk, összefogott kézzel égrenézhezzünk . . . Hogy ragyogott az arca, haja, a tekintete: értettük egymás néma imáját. Nagyön is szent volt ahhoz, hogy leírjam, az életért imádkoztunk, mely teljes legyen és mégis szenny nélkül való. És aztán a hétköznapok, mikor én az egyetemről, ő a képzőből hazajövet az asztalok felett, Krammeln kisasszony szigorú cvikkere előtt összekoccintottuk aranytekinetűnket:

— Láttam . . .

— Láttam . . .

És Mária most apácának készül egy messzi kolostorban.

Hiszen igaz: volt benne valami angyali vonás: nem akart velem egy mosdóban mosdani — s több efféle.

Lementem a levéllel a kertbe, ott imbolyogtam erre-arra. Merthisz kinek lesz mindegy a barátnője, kivel tizennyolecadik tavaszát álmodta el? Még azon este levelet irtam egy másik volt társunknak; tőle gonosz válasz érkezett. Mária rutul kompromittálta magát, mérget is vett, de most semmi baja, csakhát szégyelli magát és bujna.

. . . Mária? . . .

Kinyújtottam a kezemet, mintha elérhetném és könnyeket harmatoztam érte. Aztán egyszerre kalapácsmód ütött szét bennem, a szív:

— Hogyan, hát egy-két könnyel intézzük el azt, kiért hajdan vérünket ontottuk volna? Elhisszük, hogy egy kis nt, éjszakázás, többkiadás akadálynak nevez-